

Йордан Радичков
Птича перушина

Виждате ли тая птича перушина, която се люлее и се мъчи да се задържи във въздуха?

Тя лети самотно, оглежда се с надежда наоколо и пада все по-ниско и по-ниско. Много перушина се люлее под небето и едно по едно перата ще притихнат долу на земята. Понякога тих вятър ще премине на пръсти, ще ги повдигне нанагоре и те пак ще си припомнят, че са летели някога, че са се къпали в синия въздух, гмуркали са се и са шумели весело. Но макар и долу на земята, макар и мъртва, нашата птича перушина стои тъй, сякаш всеки миг ще се сепне в съня си, ще усети жива тръпка и ще полети отново.

Ние, врабчетата, може и да загиваме, но перушината ни остава жива по земята. Всички птици измират, а хората събират перушината им, пълнят своите възглавници, защото как иначе хората биха летели нощем, насън, ако не спеха върху птича перушина! ... И самата перушина спи и сънува старите си полети и това перо сънува тихата и обичана от всички Ю. Тц. Няма я вече Ю. Тц., няма с кого да си играем отново на врабчета, с кого да вием гнездо и на кого да нося сутрин рано вода от реката или да пея песничката Тананик.

Помня, че беше много хубав ден, слънчев и ясен, излязохме да похвърчим над ливадата и повече си играехме, отколкото да ловуваме. Дори Драги ми господине бе развеселен и не направи нито една забележка. У Фу изпра юнашката си фланелка и тъкмо я изтръскваше, когато от изневиделица се появи ястребът. Той падаше като камък отгоре ни, всички се пръснахме изведнъж. Ю. Тц. забеляза това много късно, опита се да потърси прикритието на тревата, но камъкът тупна страшно отгоре и в следващия миг ние видяхме проклетникът да се издига към небето, а в ноктите му пицеше Ю. Тц.

После веичко изчезна, насгана страшна тишина, ние стоехме свити в една трънка и никой не смееше да наруши тишината освен сърцата ни, които биеха страшно. Стоехме и гледахме към небето със смътната надежда, че Ю. Тц. ще се появи пак, че всичко това е било само един сън. Но колкото и да гледахме нагоре, никаква птица не се появи. Вместо птица откъм синевата се зададе птича перушина. Тя се спускаше бавно, почти незабележимо, прилична на облак. Облакът се разсейваше, перушините се мъчеха да се държат плътно една до друга, но вятърът ги разпръсваше и те ставаха все по-самотни и по-самотни, махаха си за сбогом, защото никога повече нямаше да се съберат заедно и да полетят отново с Ю. Тц. Първите почнаха да падат върху ливадата и притихнаха там в очакване.

Тогава ние, без да разговаряме, се втурнахме към падналата перушина и всеки от нас взе по едно перо, та да го занесе в гнездото си за спомен. Аз също вдигнах едно перо и си мислех по пътя, че всяка сутрин ще го вземам със себе си, за да хвърчим заедно. Но то беше много изстинало, та трябваше да го топля дълго в старото си гнездо. И знаете ли, че когато аз го топля, перото на Ю. Тц. сякаш оживява и също започва да ме топли. В такива случаи го пускам от гнездото и то дълго, дълго хвърчи и играе във въздуха, докато накрая падне на земята.

Ако вие, деца, някъде по пътя си срещнете птича перушина, недейте я отминава. Повдигнете я от земята и я пуснете да полети и тя ще ви бъде много признателна. Защото една птица може да бъде мъртва, но перата и са винаги живи. Недейте отминава нашата птича перушина, деца, недейте отминава спомена на нашия живот, а го съживявайте!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врачетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11497>]